

Předmluva Příroda je místo, které mě vždy nabijí energií, když mé síly jsou v koncích. Ale koho nenabijí energií? Ne, to není řečnická otázka. Předchozí otázka byla položena v tázacím kontextu. A já na ni ráda odpovím. Ona lidskou bytost nenabije svým kouzlem, které má, pokud lidská bytost nemá pokoru k přírodě, respekt, lásku a kdo k ní nechová úctu. Je to královna našich srdcí a čisté mysli. Ona by ta nepokorná lidská bytost nedokázala tu krásu vnímat. Tato chytrá královna to ví, proto tu svoji energii daruje někomu, kdo to bude upřímně a s úctou vnímat. Zkrátka mně trhá srdce, když vidím některé lidské bytosti, jak s touhle krásou zacházejí. Ale nechci psát řádky, které jsou naplněné smutkem, a pomalu se do nich vlévá hořkost. Teď budu psát řádky, které budou čisté, radostné, něžné a křehké. Budou o téhle královně. Možná někdo z Vás při čtení následujících řádků v sobě najde úctu, pokoru a lásku. Líčení Příroda! Když jsem byla malý uzlíček štěstí, moje maminka mě tam každé krásné odpoledne vzala, aby se naše duše pročistily. Já se vždy zhluboka nadechla a mé malé plíce dostaly závlahu, jako malinově růžové růže, které se po horkém dni dočkaly deště. Když ten malý uzlíček trochu vyrostl, začal chodit do školky. Na jaře jsem se učila poznávat květiny. Ty sněhově bílé byly bledule, ty slunečně žluté byly narcisy a ty borůvkově fialové byly fialky. Samozřejmě jsem poznala spoustu dalších květin, ale to bych musela popsat dalších pět papírů. (A hele! Paradox! Díky komu tu teď píší? Díky přírodě!) V létě se tázala, proč to slunce tak moc pálí, jako čerstvě nažhavené železo. Na podzim zkoumala chemii barev. V zimě večer se dívala z okna a vyhlížela další sněhovou vločku. V listopadu mi bude patnáct let a mě stále ta příroda fascinuje! Jdu kolem řeky a její odraz se třpytí, že i to nejdražší stříbro se jí nevyrovná. Procházím se lesem a pode mnou praskají větvíčky, jako její duše, která je tak křehká. Skřivánek, kterého přivolal únor, zpívá svým jemným hlasem. Květnová rozkvetlá třešeň, pod kterou kvete všechna čistá láska. Šípky, které jsou rudé jako rty jedné dívky, která má touhu po čisté lásce. Pole-půda, zdroj obživy, hlína! Tak obyčejná, ale tak krásná látka. Včely! Další tak důležitý zdroj obživy! Ta sladká jablka, jsou sladší než všechen cukr. Mohla bych psát hodiny, ale stala by se z toho plejáda líčení a vyprávění. A proč se teď nacházíme v tak nelehké době? Možná je to odplata za to, jak se chováme k přírodě. My dusili přírodu, teď dusí ona nás. Právem! Budme opatrní, ohleduplní, pokorní... A já říkám, že ta nejkrásnější láska kvete jako květnová třešeň.

Soňa Myšková 8.B